

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Město Rumburk**, Třída 9. května 1366/48, Rumburk, IČ : 00261302, zastoupen Mgr. Petrem Saskou, advokátem se sídlem Mírové náměstí 207/34, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů** se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, zast. JUDr. Martinem Vlčkem, advokátem se sídlem Anglická 4, Praha 2, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.11.2007, č.j. PRÁV-3633/07-6 UOOUX000TI9V

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.11.2007 zn.PRÁV-3633/07-6 UOOUX000TI9V, jímž byl zamítnut rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů z dne 13.8.2007 č.j. 12/04/SŘ-OSR, kterým byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Uvedeného správního deliktu se žalobce měl dopustit tím, že v souvislosti s výkonem samostatné působnosti obce podle zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. zveřejnil ke dni 19.3.2004 na svých internetových stránkách několik usnesení Rady a zastupitelstva města Rumburk obsahující osobní údaje osob, o jejichž záležitostech jednaly tyto orgány na svých

zasedáních. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu 1. i žalovaného jsou uvedena usnesení ze schůzí rady a zasedání zastupitelstva města Rumburk z let 2002 až 2004, v nichž k vytýkanému porušení ochrany osobních údajů došlo.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že k projednání rozkladu přistoupil znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí ve věci bylo zrušeno Městským soudem v Praze a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení z důvodů nedostatečně vymezeného skutkového jednání účastníka řízení. Při novém projednání věci pak bylo správními orgány postupováno podle ust. § 179 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb.

Věcně žalovaný vyšel ze zjištění, že předmětná usnesení byla zveřejňována v úplném znění včetně osobních údajů osob, o jejichž záležitostech bylo na zasedání orgánů města jednáno. Zveřejněná usnesení obsahují osobní údaje účastníků majetkových vztahů s městem Rumburkem, tj. zájemců o koupi nájem nebo směnu pozemků a zájemců o koupi rodinného domu v rozsahu jméno, příjmení a adresa trvalého bydliště, dále osobní údaje žadatelů o uzavření dohody o splátkách pohledávek z nezaplaceného nájemného o zpětvzetí návrhu na přivolení soudu k výpovědi z nájmu bytu z důvodu nezaplacení nájemného a také výše dlužné částky. U žadatelů o změnu splátkového kalendáře vyplývajícího z dohody o splátkách pohledávek z nezaplaceného nájemného a u žadatelů o prominutí poplatků z prodlení jsou ve zveřejněných usneseních uvedeny jejich osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého bydliště a v druhém případě také výše poplatku z prodlení. Zveřejněná usnesení dále obsahují osobní údaje zájemců o výměnu bytu ve vlastnictví města a zájemců o uzavření nájemní smlouvy k bytu, a to v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého bydliště a v druhém uvedeném případě i adresa bytu, který má být předmětem nájemní smlouvy.

Žalobce v průběhu správního řízení vyjadřoval, že publikování usnesení rady a zastupitelstva města chápe jako sekundární proces poskytování informací po jejich zveřejnění na zasedáních rady a zastupitelstva, která jsou veřejná a přístupná každému občanu. Žalobce odkazoval na § 16 zák. č. 128/2000 Sb. o obcích, podle něhož tento zákon nijak neomezuje právo občana získávat informace i jinými způsoby než nahlížením do usnesení, tedy i prostřednictvím zveřejnění na úřední desce nebo prostřednictvím elektronických médií. Toto ustanovení také dle žalobce nevymezuje obsah pojmu „neobčan“ města a nelze proto vyloučit účast osob, které nejsou občany města Rumburk na veřejném zasedání zastupitelstva města. Žalobce vyjádřil, že případné redukování či anonymizování zveřejňovaných usnesení by nebylo v souladu s právem občana získávat informace jejich zveřejněním.

K tomu správní orgán 1. stupně vycházel z toho, že při projednávání záležitostí patřících do samostatné působnosti města mají orgány města na základě zvláštních zákonů povinnost účastníky právních vztahů identifikovat, a proto mohou podle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zák. č. 101/2000 Sb., zpracovávat osobní údaje dotčených osob i bez jejich souhlasu. Protože zasedání zastupitelstva města jsou v obcích veřejná a ust. § 93 odst. 2 zákona o obcích nevymezuje, kdo je oprávněn se zasedání zastupitelstva účastnit, je nutné toto ustanovení vykládat v souvislosti s § 97 zákona o obcích, které stanoví, že o činnosti města jsou na zasedáních zastupitelstva města informováni občané, přičemž v kontextu zákona se občanem míní občan obce, nikoliv kterýkoliv občan České republiky nebo cizího státu. Schůze rady města jsou pak podle § 101 odst. 1 zákona o obcích neveřejná, přičemž zápis z těchto schůzí musí být uložen u městského úřadu. Z ust. § 16 odst. 1 písm. e), § 16 odst. 3 a § 17 správní orgán prvního stupně dovodil, že kromě občanů obce mohou do usnesení rady města a do zápisů z jednání zastupitelstva nahlížet také fyzické osoby, které vlastní nemovitost, ležící na území obce a cizí státní občan, který je v obci hlášen k trvalému pobytu, stanoví-li tak mezinárodní smlouva. Správní orgán dále uvedl, jak o činnosti orgánu obce informuje město podle ust. § 97 zákona o obcích. Informační povinnost města také správní orgán prvního stupně zvažoval z hlediska zákona a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném

přístupu k informacím tak, že k těmto právům a povinnostem náleží i povinnost daná ust. § 5 odst. 1 písm. f) a § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. nakládat s osobními údaji pouze v souladu s účelem, pro který byly shromážděny a dále dbát na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, zde konkrétně účastníků majetkových vztahů se žalobcem a nájemníků bytů, resp. zájemců o uzavření nájemní smlouvy k bytu ve vlastnictví žalobce. Správní orgán 1.stupně dovodil, že pokud žalobce plnil povinnost vůči osobám uvedeným v ust. § 16 odst. 1 písm. e) , § 16 odst. 3 a § 17 zákona o obcích, nedopustil se porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) a § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Avšak tím, že tyto osobní údaje byly publikovány na internetových stránkách města, získali přístup k těmto údajům všichni uživatelé internetu, jímž je neomezený okruh osob, tedy nejen osoby vymezené zákonem o obcích. Správní orgán prvního stupně také vycházel z toho, že právo na ochranu soukromého a rodinného života je jedním ze základních lidských práv zakotvených v ust. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Toto ústavní právo se promítá právě do § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, které je třeba vnímat jako speciální ustanovení k § 5 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Správní orgán prvního stupně vyloučil, že dikce ust. § 93 odst. 2 zákona o obcích umožňuje přístup na zasedání zastupitelstva města zcela neomezeně. Takový výklad by šel k závěru, že právo na informace o dění ve městě mají všichni občané České republiky a všichni cizinci, kteří o takové informace projeví zájem. Ani z ust. § 16 zákona o obcích nelze dovodit oprávnění účastnit se zasedání zastupitelstva města, nebo právo na informace o dění ve městě pro kohokoli jiného než pro občany města. Předmětem řízení také nebylo používání zákonem stanovených pojmů, jako například vlastník, nájemce, dlužník, ale pouze následné zveřejnění přijatých usnesení, které obsahují osobní údaje těchto konkrétních osob. Z těchto důvodů správní orgán 1. stupně považoval za prokázané, že žalobce porušil povinnost stanovenou mu v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tj. povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu pouze v mezích ust. § 3 odst.6 citovaného zákona, nebo na základě souhlasu subjektů údajů. Správní orgán shledal, že žalobce při zpracování osobních údajů nedbal práva na ochranu soukromého a rodinného života osob o jejichž záležitostech se jednalo na zasedání rady a zastupitelstva města Rumburk a toto jednání účastníka v souvislosti s účinností zákona č. 439/2004 Sb., podřadil pod obecné ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) cit.zákona . Podle zákona č. 439/2004 Sb., postupoval správní orgán 1. stupně proto, že touto novelou došlo ke snížení horní hranice sankce, kterou lze v daném případě uložit. Správní orgán prvního stupně dále vyjádřil, že v případě majetkových dispozic lze považovat za důvodný a účelný pouze takový postup, kdy ve zveřejněných usneseních bude identifikována pouze předmětná nemovitost a bude uvedeno, jak bylo o této nemovitosti rozhodnuto. Takto jsou poskytovány dostatečné informace o tom jaké záležitosti jsou městem projednávány.

Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že správní orgán 1. stupně ohledně výše pokuty přihlédl ke skutečnosti, že osobní údaje byly zveřejňovány dlouhodobě a ve velkém rozsahu a zejména byly zveřejňovány údaje nájemníků, kteří dluží městu na nájemném. Zveřejňování údajů v souvislosti se vznikem pohledávek je nepřipustným zasahováním do soukromí osob, neboť tím může dojít k poškození dobrého jména těchto osob v mnoha dalších soukromoprávních a veřejnoprávních vztazích. Nicméně správní orgán 1. stupně současně přihlédl k tomu, že nebylo zjištěno žádné následné neoprávněné zpracování zveřejněných osobních údajů a proto byla stanovena sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Žalovaný správní orgán se v napadeném rozhodnutí vypořádával s následujícími rozkladovými námitkami žalobce.

V podaném rozkladu žalobce namítal nesprávnost současné aplikace jak předchozího správního řádu – zákona č. 71/1967 Sb., tak i platného správního řádu – zákona č. 500/2007 Sb. Podle žalobce správní orgán prvního stupně pochybil, pokud na věc aplikoval v rozporu s ust. § 179 odst. 2 správního řádu, neúčinný zákon č. 71/1967 Sb. Žalobce dále namítal, že mu správní orgán 1. stupně ve věci nedal reálnou možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, resp., že mu jí dal pouze formálně, neboť mu pro výkon tohoto práva poskytl časový prostor pouze dvou pracovních dnů. Žalobce byl také toho názoru, že jeho správní odpovědnost zanikla, a to podle ust. § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů podle kterého zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt uplynutím tří let ode dne kdy byl spáchán.

Žalovaný k námitce nesprávné aplikace zákona č. 71/1967 Sb. uvedl, že odkaz na tento zákon se vyskytuje pouze v části poučení o opravném prostředku, v němž citaci tohoto právního předpisu sice lze považovat za chybu, avšak bez jakéhokoliv dopadu na práva žalobce, neboť právo podat proti rozhodnutí rozklad i lhůta k jeho podání jsou uvedeny správně a z podaného rozkladu je zřejmé, že toto právo žalobce nezanedbal a nebyl na něm nijak zkrácen. Postup správního orgánu v souladu s platným správním řádem je pak zřejmý jak z výroku, tak i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Chybnou citaci jiného zákona v poučení žalovaný nepovažoval za takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

Ke krátkosti lhůty pouze dvou dnů k tomu, aby se žalobce seznámil s podklady správního řízení žalovaný uvedl, že žalobce byl s možností seznámit se s podklady vyrozuměn sdělením ze dne 18.6.2007, které mu bylo doručeno dne 20.6.2007. Obdobně byl vyrozuměn i právní zástupce žalobce, a to přípisem ze dne 6.8.2007, který mu byl doručen dne 7.8.2007. Bylo tomu tak proto, že žalovaný poté, kdy mu byla věc vrácena Městským soudem v Praze, nečinil žádné právní ani jiné úkony, s nimiž by měl být účastník řízení, resp. jeho právní zástupce seznámen a tito měli možnost se vyjádřit ke všem skutečnostem a k podkladům již v dřívějším řízení. Podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu měl pak žalobce možnost učinit úkon, který mu dle jeho názoru nebyl v řízení před správním orgánem 1. stupně umožněn, a to současně s podáním rozkladu. Žalovaný byl vázán především rozsudkem Městského soudu v Praze, který neměl žádné výhrady k meritu věci a hmotněprávní aspekty daného případu sám velmi podrobně odůvodnil.

K námitce uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti žalobce, žalobce poukázal na nezbytnost aplikace ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, podle něhož lhůty pro zánik odpovědnosti i správních deliktů po dobu řízení před soudem neběží. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo napadeno žalobou ze dne 20.8.2004 a soudní rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.4.2007, pak tříletá prekluzivní lhůta dosud neuběhla.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba, v níž žalobce nesouhlasil se závěry, s jakými žalovaný rozkladové námitky vypořádal.

Žalobce namítal, že vada v poučení o opravném prostředku zakládala provedení potřebné opravy rozhodnutí, neboť poučení je podle § 68 odst. 1 správního řádu obligatorní náležitostí každého rozhodnutí. Namítal, že postupem podle § 82 odst. 4 správního řádu nelze zhojit porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť vyjádření se k podkladům rozhodnutí není úkonem, který má na mysli § 82 odst. 4 správního řádu. Pokud by jím bylo, musel by žalovaný postupovat podle ust. § 39 odst. 1 tohoto zákona, a tedy vydat usnesení o určení lhůty k vyjádření, což neučinil. Žalobce byl v tomto správním řízení zastoupen, a proto

neobstojí argumentace žalovaného, že o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí byl žalobce vyrozuměn již sdělením ze dne 18.6.2007. Dle žalobce neobstojí ani odkaz na účinky rozhodnutí Městského soudu v Praze, neboť tento soud žalovanému nic neuložil a vyslovil ve svém rozsudku jen svůj právní názor, kterým je správní orgán vázán a nezbavuje jej to povinnosti stanovené v § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobce namítal, že předmětem předcházejícího řízení byl zcela jiný skutek, neboť správní řízení se žalobcem bylo dne 23.3.2004 zahájeno ve věci porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., tedy ve věci porušení povinnosti dbát při zpracování osobních údajů práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. K tomuto předmětu řízení vedl žalobce svou obranu. O tomto skutku také platilo ustanovení § 41 zák. č. 150/2002 Sb. o běhu některých lhůt. O tomto skutku však napadeným rozhodnutím nebylo rozhodováno. Předmětem nynějšího řízení, v němž byla žalobci uložena pokuta, je zcela jiný skutek vymezený v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 13.8.2007, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 14.8.2007. V tomto rozhodnutí žalovaný rozhodoval ve věci porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy o povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu pouze v mezích § 3 odst. 6 zákona, nebo na základě souhlasu subjektu údajů. Tím, že řízení o tomto skutku nebylo před vydáním rozhodnutí zahájeno a žalobce tak nenavrhol důkazy směřující k prokázání souhlasu subjektu údajů se zpracováním jejich osobních údajů k jinému účelu, pak se takovou skutečností žalovaný vůbec nezabýval. Tuto situaci pak nelze hodnotit jinak, než že správní řízení ve věci porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zák. č. 101/2000 Sb., bylo zahájeno teprve dne 14.8.2007, kdy žalovaný poprvé vymezil předmět tohoto řízení. Rozhodnutí tak bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud bez nařízení jednání projednal žalobu a svým rozhodnutím napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že nové správní řízení po zrušení původního rozhodnutí Městským soudem v Praze probíhalo správně podle ust. § 179 odst. 2 správního řádu. Nesprávné uvedení neúčinného správního řádu č. 71/1967 Sb. v poučení bylo napraveno vysvětlením v rozkladovém rozhodnutí s tím, že tato chybná citace není vadou k opravě a sama o sobě nemůže vést k důsledkům již se žalobce domáhá žalobou.

K namítané nemožnosti žalobce seznámit se s podklady žalovaný poukázal na právní názor Městského soudu v Praze v rozsudku pod sp. zn. 9 Ca 261/2004 vydaném v předchozím řízení, v němž výhrady soudu směřovaly pouze k určitosti popisu skutku, ke konkrétnějšímu vymezení jednání žalobce. Proto žádné nové podklady pro rozhodnutí v daném konkrétním případě nebyly získány a nebyly provedeny žádné další úkony.

Dle žalovaného se žalobce nemůže dovolávat zániku odpovědnosti za správní delikt z hlediska jiného právního hodnocení skutku, když skutkově vymezené a nyní konkretizované jednání žalobce je zcela shodné v obou řízeních. Jestliže došlo k jinému právnímu hodnocení v dané věci, tak to bylo toliko z důvodu novelizace právního předpisu – zákona č. 101/2000 Sb. v době, kdy o věci rozhodoval soud.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby podaná žaloba byla zamítnuta.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) a to v mezích žalobou uplatněných bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud v rámci procesních zásad dispozice s návrhem a koncentrace námitek v zákonné lhůtě pro podání žaloby vycházel z toho, že žaloba je podána v rozsahu vypořádání námitek žalobce podaných v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Tento rozsah je dán procesními námitkami žalobce proti užití zákona č. 71/1967 Sb., proti omezení žalobce na právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a věcnou námitkou o zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro uložení pokuty dle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. Jiné námitky v důsledku rozhodnutí správních orgánů v době po zrušení jejich původních rozhodnutí Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 28.2.2007 sp. zn. 9 Ca 261/2004 žalobce neuplatnil.

Správními orgány bylo v dané věci rozhodováno poté, kdy uvedeným rozsudkem Městský soud v Praze zrušil původní rozhodnutí správních orgánů o správním deliktu žalobce z důvodu nezbytnosti vymezit jednání žalobce co do časového rozmezí a rámcově identifikovatelných údajů takovým konkrétním způsobem, aby tato jednání nemohla být zaměněna s jinými. Již z původních rozhodnutí správních orgánů však bylo zřejmé, že žalobce byl postižen za zpracování osobních údajů při kterých nedbal svých povinností na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, tedy za jednání podřaditelné pod ust. § 5 odst. 3 cit. zákona a tím v této právní podřaditelnosti přezkoumatelné soudem, což soud ve svém rozsudku výslovně uvedl. Proto soud také považoval za relevantní se co do věcné podstaty vyjádřit k tomu, zda způsob jednání žalobce tak, jak byl popsán v rozhodnutích, naplňuje skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu, nicméně požadoval konkrétní vymezení, které jednání ze všech popsanych možných (časově, věcně i z hlediska úvahy o výši pokuty) je vydanými rozhodnutími sankcionováno. Tomu správní orgány dostaly v nyní přezkoumávaných napadených rozhodnutích. Protože žalobce proti vlastnímu skutkovému a právnímu hodnocení svého jednání neuplatnil žádné námitky, vyjma překvalifikace tohoto jednání z pohledu běhu prekluzivní lhůty, zůstal mezi účastníky řízení sporný toliko rámeček žalobních bodů.

Soud považuje za naprosto nedůvodnou námitku žalobce o použití zákona č. 71/1967 Sb. při vydání nového rozhodnutí. Z napadených rozhodnutí je zcela zřejmé, že správní orgány v novém řízení postupovaly podle zákona č. 500/2004 Sb., a to v souladu s přechodným ustanovením. § 179 odst. 2 cit. zákona . To je také a výslovně v těchto rozhodnutích uvedeno. Žalobce spatřuje užití zákona č. 71/1967 Sb. toliko ve zmínce v poučení o opravném prostředku v závěru rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, avšak neuvádí, jak toto, jinak evidentní formální pochybení, zasáhlo do jeho práv a způsobilo materiální nezákonnost rozhodnutí. Žalobce byl správně poučen o druhu opravného prostředku (rozkladu) i lhůtě, v níž lze rozklad podat, sám rozklad proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně podal, proto není zřejmé, jaký negativní význam této zřejmě nesprávnosti na dopad do sféry svých práv dovozuje. Žalobce ostatně sám v této souvislosti nezákonnost rozhodnutí nenamítá, neboť sám správně odkazuje na možný postup dle § 70 správního řádu, který upravuje opravu zřejmě nesprávnosti, za kterou je třeba odkaz na nesprávný předpis v poučení oproti jinak správnému postupu dle zák. č. 500/2004 Sb. považovat. Žalobce tedy správním orgánům vytýká neprovedení opravy rozhodnutí, která byla na místě, avšak kterou nelze považovat za nezákonnost s důsledky nezbytného zrušení napadených rozhodnutí soudem.

Soud v dané věci nepovažuje ani za důvodnou námitku žalobce o porušení jeho procesních práv v důsledku malého časového prostoru (2 pracovních dnů) pro seznámení s podklady řízení. Je pravdou, že v novém řízení za řádné vyrozumění žalobce o možnosti seznámit se s podklady řízení je třeba považovat až vyrozumění jeho právního zástupce dne

7.8.2007, nikoliv předchozí vyrozumění žalobce ze dne 18.6.2007). Nicméně stanoví-li správní řád v ust. § 36 odst. 3, že účastníkům řízení musí být před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pak toto právo sleduje především garanci práva účastníka navrhnout důkazy či učinit návrhy na doplnění podkladů rozhodnutí. V dané věci byla taková možnost žalobci v rámci celého řízení a s dostatečným prostorem dána. Právo seznámit se s podklady řízení je totiž třeba u žalobce hodnotit z pohledu celého řízení a vzhledem ke všem okolnostem, které v řízení nastaly. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl od 22.3.2004, tj. od zahájení řízení seznámen se skutkovými znaky jednání, která se mu kladou za vinu a dne oznámením ze dne 5.5.2004 mu byla dána možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí. Této možnosti žalobce nevyužil a nevyužil ji dle § 82 odst. 4 ve spojení s § 36 odst. 3 (úkony účastníků) správního řádu následně ani právní zástupce žalobce při podání rozkladu dne 7.6.2004, z něhož nadto je patrné, že žalobce tento rozklad postavil na právním, nikoliv skutkovém (podkladovém) posouzení a nepřipustně se dožadoval účasti na rozhodovacím procesu ve fázi jednání rozkladové komise. Následně k nové žádosti již právního zástupce žalobce doručené Úřadu dne 22.6.2004 žalovaný oznámením ze dne 25.6.2004 seznámil právního zástupce žalobce s možností nahlížení do spisu v úředních hodinách, k čemuž došlo dne 15.7.2004, přičemž mu byla dopisem z téhož dne dána možnost doplnění rozkladu, tedy možnost při které měl opětovně možnost dle § 82 odst. 4 správního řádu učinit *úkon* - seznámení s podklady řízení. Této možnosti žalobce nevyužil a svou obhajobu založil v rozkladu na výhradách vůči právnímu zhodnocení jeho jednání.

V novém řízení před vydáním napadených rozhodnutí nebyly podklady řízení doplňovány, nebyla zjištěna jiná dílčí skutková jednání než ta, která byla vytknuta žalobci již v původním řízení, ze spisu opět nevyplývá, že by žalobce hodlal nahlížet do spisu před či při podání rozkladu dne 29.8.2007 a využít tak § 82 odst. 4 správního řádu. V podaném rozkladu, ač již obeznámen s právní kvalifikací skutku v rozhodnutí v důsledku novely zákona č. 101/2000 Sb. ani nenaznačil žádná možná doplnění řízení ohledně skutkového jednání žalobce. Proto s přihlédnutím k seznamování žalobce se spisem od samého počátku řízení, k povaze jeho námitek v *souvislosti* s jeho počínáním v průběhu celého řízení, se pak obrana žalobce tvrzením krátké lhůty dvou dnů na seznámení s podklady řízení nejeví jako relevantní důvod pro zrušení rozhodnutí. Žalobce také, pokud by považoval za nezbytné se znovu seznamovat s podklady před vydáním nového rozhodnutí, o čemž ovšem nesvědčí žádný náznak jeho součinnosti v důsledku možností, které mu správní orgány v řízení poskytly, měl také možnost požádat o prodloužení doby k seznámení s podklady, když oznámení o možnosti seznámit se s podklady řízení obdržel 7.8.2007 osobně přímo proti podpisu na doručence, nikoliv uložením u pošty. Vzhledem ke všem uvedeným okolnostem v jejich vzájemné souvztažnosti soud neshledal, že by žalobci nebyla dána přiměřená možnost své procesní právo v průběhu řízení vykonat.

Soud nepovažuje ani za důvodnou ani námitku zániku práva žalobci uložit pokutu v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty dle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb.

Podle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

Podle § 41, věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.

Ze správního spisu, z úředního záznamu ze dne 19.3.2004 vyplývá, že o předmětném jednání žalobce se Úřad dozvěděl dne 19.3.2004 z internetových stránek města Rumburk. Následně dne 22.3.2004 oznámil zahájení řízení ve věci plnění povinností při zpracování osobních údajů žalobce v souvislosti s jejich publikováním v usnesení rady a zastupitelstva města Rumburk. V zahájení řízení uvedl *podezření* o spáchání správního deliktu dle § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. Úřad tedy dodržel lhůtu 1 roku k zahájení řízení o správním deliktu. O uložení pokuty za tento správní delikt rozhodl pravomocným rozhodnutím ze dne 17.5.2004 ve znění odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2004, jež nabylo právní moci dne 24.8.2004. Uvedené odvolací rozhodnutí žalovaného bylo napadeno správní žalobou podanou dne 22.10.2004, o níž Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 28.2.2007, který nabyl právní moci dne 23.4.2007. V novém řízení pak správní orgán 1. stupně rozhodl znovu o uložení pokuty, vázán rozsudkem Městského soudu v Praze, dne 13.8.2007, odvolací napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20.11.2007 a nabylo právní moci dne 26.11.2007. Z uvedené časové posloupnosti při aplikaci pravidel o běhu lhůty dle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. a dle § 41 s.ř.s. vyplývá, že žalobci byla pokuta uložena v zákonných lhůtách a nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty, která neběžela po dobu řízení před správním soudem. Dodržení prekluzivní lhůty vyplývající z uvedených časových údajů ostatně žalobce ani nezpochybňuje, ve svých námitkách totiž dovozuje jiný běh lhůty, jejíž počátek odvozuje nikoliv od zjištění jednání žalobce, nýbrž od jeho právní kvalifikace uvedené v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 13.8.2007. Taková argumentace z hlediska běhu lhůty neobstojí. Běh prekluzivních lhůt, a to obecně i v jiných předpisech nelze odvíjet od právní kvalifikace jednání porušitele práva, nýbrž od skutkové podstaty těchto jednání, tedy znaků, které byly zjištěny a pro které je zahájeno řízení, v počátcích toliko pro *podezření* z protiprávnosti takového jednání. Zda je takový čin v rozporu s právem a zda naplňuje právní kvalifikaci určitého správního deliktu, je až předmětem dokazování a závěrečného právního zhodnocení správním orgánem. Prekluzivní lhůty stanovené k zahájení řízení a k uložení pokuty garantují, že dojde k včasnému vyšetření a postihu skutkového jednání a na druhé straně také právní jistotu, kdy již nelze pokutu uložit. Právní kvalifikace tohoto jednání je již jen výsledkem vedeného sankčního řízení. Proto je také běh subjektivní prekluzivní lhůty 1 roku v dané věci v ust. § 46 odst. 3 cit. zákona dán počátkem, jímž je okamžik, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl, přičemž dozvědět se může toliko o znacích jednání, které následně právně posuzuje a vymezuje. Třiletá objektivní lhůta pak stanoví, v jakém nejzažším období je zjištění deliktu (dozvědění se o něm) ještě právně relevantní tak, aby za jeho spáchání byl správní orgán oprávněn uložit pokutu.

V dané věci byl žalobce ve dvou kolech správního řízení postižen za totéž skutkové jednání, k právní překvalifikaci tohoto jednání došlo v důsledku znění zákona po jeho novele učiněné zákonem č. 439/2004 Sb. s tím, že žalobce nemohl již být postižen za jednání dle § 5 odst. 3, avšak jeho jednání nadále naplňovalo i znaky správního deliktu podle § 5 odst. 1 písm. f) cit. zákona. Vzhledem k tomu, že citovanou novelou došlo i ke snížení horní hranice sankce za správní delikt, správní orgán postupoval podle uvedené novely zákona i proto, že to bylo pro žalobce výhodnější. Z uvedených důvodů tedy nemohl soud vejít na námitku žalobce, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno až správním rozhodnutím ze dne 13.8.2007.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že pokuta byla žalobci uložena právem, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, když účastníci k výzvě soudu s takovým postupem souhlasili ve smyslu § 51 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 27. října 2010

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Václav Kolářek